

עמ"ת 27552/04/14 - ר ש נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים
לפני כב' השופט דוד מינץ

23 אפריל 2014

עמ"ת 27552-04-14

בעניין: ר ש ע"י ב"כ עו"ד גדי טל

העורר

- נ ג ד -

מדינת ישראל באמצעות לשכת התביעות
ירושלים, עו"ד שיר קמה

המשיבה

החלטה

ערר על החלטת בית משפט השלום בירושלים (כב' השופטת ד' כהן-לקח) מיום 14.4.14 בתיק מ"ת 23739-04-14 במסגרתה הורה בית המשפט על מעצרו של העורר עד לקבלת תסקיר מעצר בעניינו.

ברקע לבקשת המשיבה לעצור את העורר עד לתום הליכי המשפט בעניינו, כתב אישום שהוגש נגדו המחזיק ארבעה אישומים המייחסים לו שורה של עבירות של אלימות כלפי רעייתו (להלן: "המתלוננת"): שתי עבירות של איזמים; עבירה אחת של היזק בזדון; ושלוש עבירות של תקיפה בנסיבות מחמירות הגורמת חבלה של ממש.

בית משפט השלום עמד על קיומן של ראיות לכאורה לביסוס ההאשמות כנגד העורר תוך התייחסות לטענות בא-כוחו לפיהן קיימות סתירות שונות בגרסאות העדים המצויות בתיק החקירה וכן להודעות שנמסרו ביוזמת שניים מן העדים בשלב מאוחר של החקירה. בית המשפט קבע כי מדובר בטענות המתייחסות למשקל ולאמינות שיש ליתן למכלול העדויות בתיק ודינם של אלו להתברר בתיק העיקרי ולא בשלב המעצר. כן השתכנע בית המשפט כי קיימת עילת מעצר, וודאי נוכח העובדה כי בחלק מן המקרים נגרמו למתלוננת חבלות ממשיות. הוסיף בית המשפט ואמר כי בסוג העבירות של אלימות במשפחה, עלול שחרור העורר להקים חשש מובנה לשיבוש הליכים. לכן, למרות שלעורר אין עבר פלילי, סבר בית המשפט כי יהיה זה נכון לשקול את שחרורו לחלופת מעצר רק לאחר ששירות המבחן יבדוק את רמת הסיכון הנשקפת ממנו כלפי המתלוננת ואת היכולת לאיינו באמצעות חלופה הולמת. לשם כך נדחה הדיון ליום 1.5.14 לפני בית משפט קמא.

בערר טוען ב"כ העורר כי שגה בית המשפט בכך שלא נתן משקל כלשהו ואף לא הזכיר בהחלטתו את העובדה שהעורר עזב מיוזמתו לפני כחודש ימים את דירת בני הזוג ועבר להתגורר בנפרד מהמתלוננת. בית המשפט גם לא נתן כלל משקל לעובדה שהעורר, כבן 30, הינו אדם ללא עבר פלילי ועובד לפרנסתו באופן קבוע. זהו מעצרו הראשון ולעובדה זו משמעות רבה גם במישור העברת המסר והשפעתו על אדם שאינו מורגל להיות במעצר. התנהגותו של העורר אינה

כזו המאפיינת עבריינים, שכן בעימות שהתקיים בינו לבין המתלוננת הוא גילה מצוקה רבה, היה נסער מאוד, פרץ בבכי ובדו"ח העימות נרשם כי לא ניתן היה להרגיעו. לטענתו אפוא, מדובר בהאשמות שווא שטפלה עליו המתלוננת וזאת בשל סכסוך הקיים בין אביה לבינו סביב רכישת מכונית, בתיווך העורר.

בטיעון בעל-פה לפני בית משפט זה הוסיף ב"כ העורר כי המתלוננת שיגרה מכתב למשיבה ביום 14.4.14 ובו חזרה בה מתלונתה ואמרה כי העורר לא הפעיל שום אלימות פיזית כלפיה וכך גם דיווחה בעדותה המתקנת במשטרה מאותו יום. כן הצביע על כך שאמה של המתלוננת אף הגישה הודעה מאוחרת במשטרה ביום 16.4.14 ובה טענה שהמתלוננת הודתה בפניה שהיא שיקרה בעניין האלימות כלפיה. כן הפנה להודעה נוספת של אחיו של העורר אשר נכח באחד האירועים המתוארים בכתב האישום (אישום 4) בו נאמר שהעורר חדל לבעוט במתלוננת רק כאשר הוא התערב והפריד בין העורר למתלוננת. בהודעתו הנוספת טען האח כי האירוע אכן אירע, אך זאת לפני שנתיים עד שנתיים וחצי ומאז חזר בני הזוג להיות ביחד והם חיים כזוג רגיל לכל דבר ועניין.

לטענת ב"כ העורר אפוא, יש די בחומר הראיות העומד לימין העורר כדי להוות משקל נגד תלונתה הראשונה של המתלוננת, וודאי מספיק כדי להורות על שחרורו לחלופת מעצר המרוחקת ממקום הימצאה של המתלוננת עוד לפני קבלת תסקיר מעצר בעניינו.

מנגד, תמכה המשיבה בהחלטת בית משפט קמא. ב"כ המשיבה הצביעה על הראיות הנוספות הקיימות והתומכות בגרסתה המקורית של המתלוננת. לטענתה, מדובר ב"תסמונת האישה המוכה" התלויה כלכלית ורגשית בעורר ואין ליתן משקל משמעותי לכך שחזרה בה לאחר מעשה מתלונתה. היא הצביעה במסגרת זו על עדותו של האח אשר תמך בגרסת המתלוננת, על המסרונים אשר העורר שלח למתלוננת ועל תמלול שיחה שהתקיימה בין המתלוננת לבין חמותה. משכך, לטענתה צדק בית משפט קמא שהורה על מעצר העורר עד לקבלת תסקיר אודותיו.

עיון בחומר הראיות מגלה כי המתלוננת הגישה מספר הודעות במשטרה. ההודעה הראשונה נגבתה ביום 9.4.14 בשעה 21:41 בה היא גוללה בפני החוקר את אותם המקרים אשר התגבשו לכלל אישומים 1, 2 ו-4 בכתב האישום. הודעה שניה ניתנה באותו היום בשעה 22:25 בה הוסיפה מקרה נוסף שבו התנהג העורר כלפיה באלימות - ואשר מצא את ביטויו באישום מס' 3 לכתב האישום. למחרת היום, ביום 10.4.14 בשעה 17:19 התייצבה המתלוננת פעם נוספת במשטרה כדי להמציא הקלטה של שיחה שקיימה עם חמותה מפני חששה שהחמות תתמוך לאחר מעשה בגרסתו של העורר. רק ביום 14.4.14 התייצבה המתלוננת פעם נוספת במשטרה כדי למסור מה שהיא כינתה "עדות מתקנת" ובה ציינה כי מסרה את תלונתה הראשונה בסערת רגשות, תוך לחץ ובלבול רק בשל היותה בחודש החמישי להריונה. במסגרת אותה הודעה היא ציינה כי האירועים המתוארים בתלונתה אירעו לפני שנתיים וחצי וכי העורר הוא "אבא טוב, נעים הליכות" ולאחר תקופה זו היחסים ביניהם השתפרו וחיי הנישואין שלהם עלו על דרך המלך. באותה הודעה היא הצהירה שהעורר אינו אדם מסוכן ולא יכול לגרום נזק לאיש. המתלוננת אף שלחה את גיסה, אחיו של העורר, כדי שזה יספר שהמקרה שהוא היה עד לו אירע גם כן לפני למעלה משנתיים ימים ולכן אין לתת לו משקל. גם אמה של המתלוננת התייצבה במשטרה ביום 16.4.14 וציינה שהמתלוננת "שקרנית" ואשר הודתה בפניה שהיא שיקרה אודות אלימותו של העורר. עוד עולה מעיון בחומר הראיות, כי בין המתלוננת ובין העורר התקיימה "תעבורת מסרונים" (s.m.s), בהם ניכרת אלימותו המילולית הקשה של העורר כלפי המתלוננת. הדברים קשים ביותר ולא אחזור עליהם במסגרת זו. די ואומר כי העורר באחד מהמסרונים הודיע למתלוננת כי ימתין לה בבית וכי הוא "חופר לה קבר מאחורי הבית!!!!" (סימני הקריאה במקור).

יש אכן מקום לשקול בכובד ראש את משמעות פניותיה המאוחרות של המתלוננת ושל העדים האחרים במשטרה. ברם, אין זה אומר כי כפות המאזניים נוטות לעבר העורר באופן שיש להורות על שחרור המייד ללא קבלת תסקיר. בית משפט קמא לא שלל על הסף את שחרורו של העורר, אך נקט בזהירות המתבקשת בנסיבות העניין. זהירות זו הייתה במקומה במסגרתה ביקש בית המשפט לשקול אפשרות של שחרור העורר לחלופת מעצר רק לאחר בדיקת רמת הסיכון הנשקפת ממנו למתלוננת. אין גם מקום לשלול על הסף את טענת המשיבה כי חזרתה של המתלוננת מתלוננת, נעוצה, לאו דווקא במסירת עדות אמת מאוחרת, אלא בהשפעות חיצוניות הקיימות עליה, ולו מכורח הנסיבות החדשות בהן היא מצויה לאחר מעצרו של העורר. המסרונים ששלח העורר למתלוננת, כמו גם עדותו של האח - אשר לא חזר בו מעדותו, השתדלותה של המתלוננת מלכתחילה לשכנע באמיתות גרסתה המקורית, וחוסר מניע משכנע שהמתלוננת תגיש תלונת כזב כנגד העורר, מצביעות כולן על הצורך לנקוט במשנה זהירות עובר לשחרור העורר מכבלי מעצרו.

העובדה שאין לעורר עבר פלילי, אינה כשלעצמה מאיינת את מסוכנותו כלפי המתלוננת. למרבה הצער עדים אנו לא פעם לכך, שדווקא בעבירות של אלימות במשפחה, אין לעבריינים מסוג זה עבר פלילי. מסוכנותם ממוקדת אך כלפי בני זוגם. לכן, גם סערת הרגשות שהעורר היה נתון בה בעת העימות שהתקיים במשטרה אף היא אינה מטה את הכף לעברו. לא מן הנמנע כי חקירתו הראשונה במשטרה גררה אותו לסערת רגשות קשה. אך אין בכך, כמו גם העובדה שהעורר עבר לגור בדירה אחרת, להצביע בהכרח על חפותו.

בשים לב לאלו, לא שוכנעתי כי נפלה טעות בשיקול דעתו של בית משפט השלום והערר נדחה בזה.

על פי הסכמת ב"כ הצדדים, ההחלטה תישלח להם על ידי המזכירות.

ניתנה היום, כ"ג ניסן תשע"ד, 23 אפריל 2014, בהעדר הצדדים.